Κυριακὴ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. β΄ 1-12)
20 Μαρτίου 2022

Ἰδιαίτερη ἐντύπωση στὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ δημιουργεῖ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς θεραπεύοντας τὸν παραλυτικὸ δὲν ἀναφέρεται στὴν πίστη τοῦ ἀρρώστου, ποὺ τελικὰ γίνεται καλά, ἀλλὰ στὴν πίστη ἐκείνων ποὺ τὸν μεταφέρουν. Στὸ θαῦμα ποὺ περιγράφεται στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ὑπαρκτὴ μιὰ πίστη συλλογική, ποὺ προϋποθέτει συνεργασία, κοινὸ προγραμματισμό, κοινὴ ἐνέργεια.

Στὸ σπίτι ποὺ βρέθηκε ὁ Χριστὸς νὰ μιλᾶ στὰ πλήθη τῶν συγκεντρωμένων, ἡ ἀδιαφορία τῶν πολλῶν ἔφραξε σὰν τεῖχος τὴν πόρτα στὴν ἀνάγκη τοῦ παραλύτου νὰ περάσει, γιὰ νὰ συναντήσει τὸν Λυτρωτή. Ὁ πόθος ὅμως καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ὀλίγων ποὺ τὸν μετέφεραν τοὺς ἔκανε νὰ καταφέρουν νὰ ἀνοίξουν πέρασμα ἀπὸ τὸ πιὸ ἀπίθανο μέρος. Ἀνεβαίνουν στὴ στέγη, δημιουργοῦν ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα στὴν ὀροφὴ καὶ κατεβάζουν τὸν παραλυτικὸ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, μπροστὰ στὸν Διδάσκαλο.

Ὅταν μὲ κίνητρο τὴν ἀγάπη, ἡ προσωπικὴ πίστη τοῦ ἑνὸς συνταιριάζει μὲ ἐκείνη τῶν ἄλλων, ἡ ἔντασή της πολλαπλασιάζεται. Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν ἔμειναν μονάδες, ἀλλὰ συγκεντρώθηκαν γύρω Του καὶ ἀποτέλεσαν ἕνα ἱερὸ σύλλογο. Στὴ συνέχεια, μὲ τὴν παρουσία τοῦ Παρακλήτου συνέστησαν τὴν Ἐκκλησία. Στὴ μεγάλη αὐτὴ ὀργανικὴ ἑνότητα ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ κάθε πιστοῦ ἐνισχύονται ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ Χριστοῦ στὴ συλλογικὴ πίστη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἄμεση, θεραπεύει τὸν ἀσθενή, ἀλλὰ τὰ λόγια Του δημιουργοῦν ἔκπληξη. Ἀπευθυνόμενος στὸν παραλυτικὸ τοῦ λέγει: «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Ὁ Χριστὸς δὲν στέκει στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ λόγος Του εἰσχωρεῖ στὴν καρδιὰ τοῦ προβλήματος. Πηγαίνει σ’ ἕνα βαθύτερο ἐπίπεδο, πηγαίνει κατ’ εὐθεῖαν στὴν οὐσία.

Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση τοῦ παραλυτικοῦ, ἡ συνάφεια ἀσθενείας καὶ ἁμαρτίας, καὶ συνεπῶς ἡ σχέση συγχωρήσεως καὶ θεραπείας ἦταν ἄμεση. Ἀπὸ ’κεῖ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσει ἡ θεραπεία, ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνση τῆς νοσογόνου αἰτίας, μὲ τὴ συγχώρηση.

Ἡ πρώτη λέξη, «τέκνον», ἀποκαθιστᾶ τὴ διαταραγμένη σχέση τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὸ Θεάνθρωπο καὶ ἀποτελεῖ τὸν πρόλογο τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς

ὁριστικῆς θεραπείας.

Οἱ θεραπεῖες αὐτὲς ἀποτελοῦν «σημεῖα» ποὺ δείχνουν ὅτι «νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι» καὶ προμηνύματα τῆς γενικότερης ὑπέρβασης τῆς ἀνθρώπινης ὀδύνης, καὶ ἀντιφεγγίζουν τὴν τελικὴ καὶ παγκόσμια νίκη τοῦ Χριστοῦ πάνω στὴν ἁμαρτία καὶ στὴν κάθε λογῆς ἀρρώστια.

Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν φανερώνει ἐπίσης τὴν δυνατότητα τοῦ κτιστοῦ ἀνθρώπου νὰ ζήσει τὴν ζωὴ τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀφετηριακὸ καὶ θεμελιῶδες θαῦμα τοῦ Κυρίου. Ἐνῷ ἡ Θεϊκὴ προτροπὴ «Ἔγειρε, ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκον σου» ἀποκαλύπτει τὴν βοήθεια ποὺ προσφέρει ὁ Κύριος στὸν ἄνθρωπο, νὰ ἀνακαλύψει τὴν ἔμπρακτη πατρική του ἀγάπη.

Ὁ ἑορταζόμενος σήμερα μεγάλος ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στηρίζει, μὲ τὸ ἐκκλησιαστικό του φρόνημα καὶ τὴν θεολογική του συνεισφορά, τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὴν ἠθική του τελείωση ἀλλὰ μὲ τὴν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης προσωπική του κοινωνία μὲ τὸν Χριστό.

Αὐτὴ τὴ βάση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως προσφέρει ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ καὶ βεβαιώνει τὴν ἔλευση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς βασιλείας τῆς ἀγάπης, ποὺ ἄρχισε μέσα στὴν ἱστορία μὲ τὴν ἐπὶ γῆς ἔλευσή Του, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ στὴν Δευτέρα ἔνδοξη παρουσία Του.

Ἀμήν.